

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Stuart Turton

THE SEVEN DEATHS OF EVELYN HARDCASTLE

Copyright © Stuart Turton, 2018

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02730-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STJUART
TERTON

SEDAM
SMRTI
IVLIN
HARDKASL

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Mojim roditeljima, koji su mi dali sve i nikada ništa nisu tražili zauzvrat. Mojoj sestri, prvom i najžustrijem čitaocu od samih početaka. I mojoj supruzi, čiji su ljubav, ohrabrenje i podsećanje da s vremena na vreme podignem pogled sa tastature ovu knjigu učinili mnogo kvalitetnijom nego što sam verovao da je moguće.

*Srdačno vas pozivamo u kuću Blekhit na
bal pod maskama*

***Vaši domaćini su porodica Hardkasl**
lord Piter Hardkasl i leđi Helena Hardkasl
i*

*njihov sin, Majkl Hardkasl,
njihova ćerka, Ivlin Hardkasl*

Uvaženi gosti

*Edvard Dans, Kristofer Petigru
i Filip Satklif, advokati porodice,
Grejs Dejvis i njen brat Donald Dejvis,
pripadnici visokog društva,
Kliford Herington, pomorski oficir (u penziji),
Milisent Darbi i njen sin Džonatan
Darbi, pripadnici visokog društva,
Danijel Kolridž, profesionalni kockar,
Džim Rašton, policajac,
Ričard (Diki) Aker, lekar
Sebastijan Bel, lekar
Ted Stenvin*

Glavno kućno osoblje
Rodžer Kolins, batler
gospođa Dradž, kuvarica
Lusi Harper, prva sobarica
Alf Miler, upravnik štala

Gregori Gold umetnik koji boravi u kući
Čarls Kaningam, sobar lorda Rejvenkorta
Madlen Ober, sobarica Ivlin Hardkasl

*Sve goste ljubazno molimo da se uzdrže od pominjanja
Tomasa Hardkasla i Čarlija Karvera, jer tragične
okolnosti u vezi sa njima i dalje silno žaloste porodicu.*

PRVI DAN

Zaboravljam sve između koraka.

„Ana!“, vičem, pa iznenađeno zatvaram usta.

Glava mi je potpuno prazna. Ne znam ko je Ana ni zašto je dozi-
vam. Ne znam čak ni otkud ja ovde. Stojim u šumi, štitim oči od oštre,
sitne kiše. Srce mi lupa, zaudaram na znoj, a noge mi drhte. Mora da
sam trčao, ali ne znam zašto.

„Kako sam...“, ostajem bez reči od pogleda na svoje ruke. Košćate
su, ružne. To su ruke neznanca. Uopšte ih ne prepoznajem.

Osećam prvi dodir panike i pokušavam da se setim još nečeg o
sebi: nekog člana porodice, adrese, godina, bilo čega, ali ništa mi ne
dolazi u sećanje. Nemam čak ni ime. Svako sećanje od pre nekoliko
sekundi je nestalo.

Grlo mi se steže, dišem glasno i brzo. Šuma se vrti, pred očima mi
poigravaju crne tačkice nalik na kapi mastila.

Smiri se.

„Ne mogu da dišem“, izgovaram boreći se za dah, a zatim čujem
hućanje krvi u ušima dok se rušim na tlo i grabim zemlju prstima.

Možeš da dišeš, samo moraš da se smiriš.

Ima nečeg utešnog u ovom unutrašnjem glasu, nekog hladnog au-
toriteta.

Sklopi oči, slušaj šumu. Saberi se.

Pokoravam se glasu, čvrsto sklapam oči, ali čujem samo svoj uspa-
ničeni šištavi dah. Dugo potiskuje svaki drugi zvuk, a zatim polako,
vrlo sporo, načinjem rupu u svom strahu, dozvoljavam zvucima da se
probiju. Kišne kapi udaraju u lišće, grane šušte nada mnom. Odnekud
zdesna žubori potok i čuju se vrane u krošnjama, čujem kako im vazduh

puca pod krilima dok poleću. Nešto struže u niskom rastinju, udar zečjih šapa dovoljno blizu da mogu da ga dotaknem. Jedno po jedno, uplićem ova nova sećanja dok ne dobijem pet minuta prošlosti u koje mogu da se umotam. Dovoljno je da zauzda paniku, barem zasada.

Nezgrapno ustajem, čudim se koliko sam visok, koliko udaljen od tla. Klatim se, otresam vlažno lišće sa pantalona i prvi put primećujem da nosim smoking, i da mi je košulja isprskana blatom i crnim vinom. Mora da sam bio na prijemu. Džepovi su mi prazni i nemam kaput, pa mora da nisam daleko odmakao. To je utešno.

Sudeći po svetlosti, jutro je, što znači da sam verovatno ovde proveo noć. A kako se niko ne doteruje da bi proveo više sam, znači da neko do sada verovatno već zna da sam nestao. Mora da se negde iza ovog drveća kuća budi u panici i grupe ljudi kreću u potragu za mnom? Pretražujem pogledom drveće i gotovo očekujem da vidim kako iz žbunja izlaze moji prijatelji, tapšu me po leđima, pa me uz vedre šale prate nazad kući, ali sanjarenje me neće izbaviti iz ove šume, i ne mogu da se zadržim ovde i čekam spas. Drhtim, zubi mi cvokoću. Moram početi da hodam, ako ni zbog čega drugog, onda da se ugrejem, ali ne vidim ništa osim drveća. Ne mogu da znam da li se krećem prema onima koji mogu da mi pomognu ili se udaljavam od njih.

Sasvim zbunjen, okrećem se poslednjem što je brinulo ovog čoveka koji sam, otkrivam, ja.

„Ana!“

Ona je, ma ko bila, očigledno razlog što sam ovde, ali ja ne mogu da je zamislim. Možda mi je supruga ili ćerka? Nijedna od ovih opcija ne čini mi se ispravnom, ali osećam zov njenog imena. Osećam kako pokušava da povede moj um negde.

„Ana!“, vičem više iz očajanja nego iz nade.

„Pomozi mi!“, čujem ženski vrisak u odgovor.

Okrećem se, tražim glas, osećam vrtoglavicu, primećujem je na trenutak između udaljenih stabala – ženu u crnoj haljini kako beži koliko je noge nose. Nekoliko sekundi kasnije primećujem i onog ko je progoni kako se probija kroz žbunje za njom.

„Stani“, vičem, ali glas mi je slab i umoran; i ne čuju ga od udara sopstvenih koraka.

Ukopavam se u mestu od šoka i oni mi se gotovo sasvim gube iz vida, dok se ne dam u trk i ne pojurim za njima brzinom za koju nisam verovao da je sposobno moje bolno telo. Ali, ma koliko brzo trčao, oni mi uvek izmiču.

Znoj mi se sliva sa čela, moje već slabe noge postaju sve teže, naposletku me izdaju, i ja padam na zemlju. Mahnito se koprcam u lišću i uspevam da se podignem taman na vreme da čujem njen vrisak. Odjekuje šumom, oštar od straha, dok ga ne preseče i ne učutka pucanj.

„Ana!“, dozivam očajno. „Ana!“

Nema odgovora, samo sve dalji odjek pucnja.

Trideset sekundi. Toliko sam oklevao nakon što sam je primetio i toliko sam daleko bio kad je ubijena. Trideset sekundi neodlučnosti, trideset sekundi je dovoljno da se neko sasvim napusti.

Kraj nogu mi je debela grana, podižem je i zamahujem njome da je isprobam, utehu mi pružaju njena težina i gruba tekstura kore. Neće mi mnogo koristiti protiv pištolja, ali bolje je nego da krenem u istraživanje šume ruku podignutih u vazduh. Još dahćem, još drhtim nakon trčanja, ali me krivica tera u pravcu Aninog krika. Pazeći da ne dižem preveliku buku, sklanjam u stranu niske grane i tražim nešto što zapravo ne želim da vidim.

Sleva čujem krckanje grančice.

Prestajem da dišem, mahnito osluškujem.

Ponovo se čuje zvuk, lišće i grančice pucketaju pod koracima koji kruže oko mene.

Krv mi se hladi, ostajem zaleđen u mestu. Ne usuđujem se da se osvrnem.

Krckanje grančica se čuje sve bliže, malo iza sebe čujem plitki dah. Noge me izdaju, grana mi ispada iz ruke.

Molio bih se, ali ne sećam se reči.

Osećam topli dah na obrazu. Osećam miris alkohola i cigareta, zadah neopranog tela.

„Istok“, kaže čovek hrapavim glasom i spušta mi nešto teško u džep.

Povlači se, koraci mu se gube u šumi i ja mlitavim, naslanjam se čelom na zemlju i udišem miris vlažnog lišća i truleži dok mi se niz lice slivaju suze.

Olakšanje koje osećam je bedno, moj kukavičluk je za svaku osudu. Nisam mogao čak ni da pogledam u oči svog mučitelja. Kakav *sam* ja to čovek?

Prolazi nekoliko minuta pre nego što se moj strah otopi dovoljno da se pomerim, a čak i tada moram da se naslonim na obližnje drvo da se odmorim. Dar ubice njiše se u mom džepu i ja zavlačim ruku u njega strepeći od onoga što bih mogao da pronađem – i izvlačim srebrni kompas.

„O!“, kažem iznenađeno.

Staklo je napuklo, metal je izgребan, a na donjoj strani ugravirani su inicijali S. B. Ne razumem šta znače, ali uputstva ubice su jasna. Moje je da, koristeći kompas, krenem na istok.

Sa osećanjem krivice gledam šumu. Anino telo mora da je u blizini, ali ja se nasmrtno plašim šta bi ubica mogao da uradi ako bih stigao do njega. Možda sam zato živ, jer se nisam dovoljno približio. Želim li zaista da proverim granice njegovog milosrđa?

Pod pretpostavkom da je to u pitanju.

Predugo samo zurim u uzdrhtalu iglu kompasa. U ovom trenutku u malo toga sam siguran, ali znam da ubice ne pokazuju milost. Ma kakvu igru da igra, ne mogu da verujem njegovom savetu i ne bi trebalo da ga poslušam, ali, ako to ne učinim... Iznova pogledom pretražujem šumu. Gde god da pogledam, sve je isto, drveće koje se pruža unedogled pod nebom punim zlobe.

Koliko izgubljeni morate biti da biste dozvolili đavolu da vam pokaže put do kuće?

Evo ovoliko, odlučujem. Evo ovoliko.

Odvajam se od drveta i spuštam kompas na dlan. On žudi za severom, a ja se okrećem na istok, krećem uz vetar i hladnoću, uz dlaku čitavom svetu.

Nada me je napustila.

Ja sam čovek u čistilištu, slep za grehe koji su me doterali dovde.

Vetar zavija, kiša je počela snažnije da pada, i sada tuče kroz drveće, odbija se od tla i prska mi gležnjeve dok pratim kompas.

Zapažam blesak boje u tmini, gacam prema njemu i primećujem crvenu maramicu prikucanu za drvo – ostatak neke davno zaboravljane dečje igre, rekao bih. Tražim drugu i pronalazim je nekoliko koraka dalje, pa još jednu i još jednu. Teturam se između njih i probijam se kroz pomračinu dok ne stignem do ivice šume, gde drveće ustupa mesto prostranoj vlastelinskoj kući u gregorijanskom stilu čiju fasadu od crvene opeke sa svih strana guši bršljan. Koliko mogu da vidim, kuća je napuštena. Dugački, šljunkom posuti prilazni put koji vodi do ulaznih vrata sav je obrastao u korov, a pravougaoni travnjaci sa obe strane kuće, po čijem obodu vene cveće, pretvorili su se u močvaru.

Tražim neki znak života, pogledom pretražujem mračne prozore, dok ne primetim mutnu svetlost na prvom spratu. Trebalo bi da osećam olakšanje, ali i dalje oklevam. Imam osećaj da sam naišao na nešto usnulo, da je ta nesigurna svetlost otkucaj srca nekog opasnog, ogromnog i nepomičnog stvorenja. Zašto bi mi inače ubica dao kompas, ako ne da me ubaci u kandže nekom drugom, većem zlu?

Pomisao na Anu tera me na prvi korak. Ona je izgubila život zbog onih trideset sekundi neodlučnosti, a ja sad ponovo oklevam. Gutam nervozu, brišem kišu iz očiju, pa prelazim travnjak i penjem se trošnim stepenicama do ulaznih vrata. Mahnito poput deteta, poslednjom snagom, udaram pesnicom po drvetu. Nešto užasno se desilo u onoj šumi, nešto što i dalje može da se kazni ako uspem da probudim stanare ove kuće.

Nažalost, ne uspevam.

I pored toga što svu snagu trošim udarajući o vrata, niko ne dolazi da ih otvori.

Skupljam ruke i prislanjam se nosom na visoke prozore sa obe strane vrata, ali vitraž je pokriven prljavštinom i sve unutra pretvara u žutu mrlju. Udaram o stakla dlanom, povlačim se da pređem pogledom preko prednjeg dela kuće u pokušaju da pronađem neki drugi ulaz. Tada primećujem lanac zvona, zardaio i upleten u bršljan. Oslobađam ga i snažno povlačim, i ne prestajem dok se nešto ne pomeri iza prozora.

Vrata otvara tip pospanog izgleda, tako neobične pojave da na trenutak samo stojimo i zurimo jedan u drugog. Nizak je i povijen, smežuran vatrom koja mu je polovinu lica ostavila u ožiljcima. Prevelika pidžama visi sa mršavog tela, a otrcani smeđi kućni ogrtač lepi mu se

za naherena ramena. Jedva da izgleda kao ljudsko biće, izgleda kao ostatak neke ranije vrste izgnanog u naborima naše evolucije.

„O, hvala nebesima, potrebna mi je vaša pomoć“, kažem pribivši se. Gleda me otvorenih usta.

„Imate li telefon?“, pokušavam ponovo. „Moramo da pošaljemo po vlasti.“

Ništa.

„Nemoj samo tu da stojiš, đavole!“, vičem i drmusam ga za ramena, pa se probijam pored njega u predvorje i osvrćem se usta širom otvorenih u čudu. Svaka površina svetluca, kvadrati mermernog poda reflektuju svetlost kristalnog lusteru ukrašenog desecima sveća. Na zidovima stoje uramljena ogledala, široko stepenište sa kitnjastim gelenderom penje se prema galeriji, a uski crveni tepih teče niz stepenice poput krvi neke ubijene životinje.

U zadnjem delu prostorije treskaju vrata, nakon čega se, odnekud iz dubljih delova kuće, pojavljuje pola tuceta slugu ruku prepunih ružičastog i ljubičastog cveća čiji miris jedva da pokriva miris vrelog voska. Svaki razgovor staje kada primete košmar koji dahće pored vrata. Jedno po jedno okreću se prema meni, predvorje zadržava dah. I ubrzo se čuje samo kapanje vode sa moje odeće po njihovom lepom, čistom podu.

Tap.

Tap.

Tap.

„Sebastijane?“

Naočiti plavokosi čovek u džemperu za kriket i lanenim pantalonama strčava niz stepenice preskačući po dve odjednom. Izgleda kao da je u ranim pedesetim godinama, premda ga godine nisu izmorile i istrošile, pre dekadentno izgužvale. Prilazi mi držeći ruke u džepovima i probija se u pravoj liniji između nemih slugu koji se razdvajaju pred njim. Mislim da ih i ne primećuje koliko je usredsređen na mene.

„Dragi druže, šta li ti se, zaboga, dogodilo?“, pita zabrinuto mršteći čelo. „Poslednji put kad sam te video...“

„Moramo da pozovemo policiju“, kažem i hvatam ga za podlakticu. „Ana je ubijena.“

Zaprepašćeni šapat počinje da se širi oko nas.

Mršti se, žurno se osvrće prema slugama, koje su nam se za korak približile.

„Ana?“, pita prigušenim glasom.

„Da, Ana, jurili su je.“

„Ko ju je jurio?“

„Neka prilika u crnom, moramo uključiti policiju!“

„Uskoro, uskoro, hajde da te najpre odemo u tvoju sobu“, umiruje me i vodi me prema stepenicama.

Ne znam da li je od topline u kući ili od olakšanja što konačno vidim prijatno lice, ali počinjem da osećam nesvesticu, pa moram da se uhvatim za gelender da ne zapnem za stepenice dok se penjemo.

Na vrhu stepeništa dočekuje nas visoki sat s klatnom, mehanizam mu je zarđao, sekunde se pretvorile u prašinu na klatnu. Kasnije je nego što sam mislio, gotovo je 10.30.

Hodnici sa obe strane stepeništa vode u naspramna krila kuće, ali je hodnik što vodi u istočno krilo odvojen zavesom od baršuna žurno prikucanom za tavanicu, a mali natpis kaže da se taj deo kuće „renovira“.

Nestrpljiv da se oslobodim jutrošnje traume, iznova pokušavam da pokrenem razgovor o Ani, ali samarićanin me utištava zavereničkim odmahivanjem glavom.

„Ove proklete slugе će za manje od pola minuta razmazati tvoje reči po čitavoj kući“, izgovori glasom toliko tihim da ga jedva čujem. „Najbolje je da razgovaramo u četiri oka.“

Udaljava se od mene u dva koraka, ali ja više ne mogu ni da hodam, a kamoli da držim korak s njim.

„Dragi druže, izgledaš užasno“, kaže primetivši da sam zaostao.

Hvata me podruku i vodi hodnikom, a drugom rukom mi pridržava leđa, oslanja prste uz moju kičmu. I premda je to jednostavan gest, osećam da žuri da me provede mračnim hodnikom sa čije obe strane se nalaze spavaće sobe u kojima sobarice brišu prašinu. Zidovi mora da su nedavno okrečeni jer mi oči suze od isparenja, a kako dalje odmičemo hodnikom, sve se više gomilaju dokazi žurnog pokušaja prikrivanja oronulog stanja kuće. Podne daske su neujednačene i mestimično obojene, tepisi položeni u pokušaju da se priguši njihovo škripanje. Fotelje su postavljene tako da skrivaju pukotine u zidovima, a slike i porcelanske vaze pokušavaju da odvuku pogled od izlomljenih

venaca iznad prozora i vrata. Ali razmere propadanja su takve da su svi ovi pokušaji uzaludni. Pokrivaju ruinu.

„A ovo je tvoja soba, zar ne?“, govori moj pratilac i otvara vrata pri kraju hodnika.

Hladan vazduh pljuska mi lice i vraća me malo u život, ali on ulazi ispred mene da zatvori podignute prozore kroz koje taj vazduh prodire. Pratim ga i ulazim u prijatnu sobu u kojoj se na sredini nalazi krevet sa baldahinom čije kraljevsko držanje tek neznatno unižava mlitav i istanjen baldahin, čije se izvezene ptice razdvajaju u letu po šavovima. Preko leve strane sobe razvučen je sklopivi paravan, a kroz pukotine u krilima vidi se gvozdena kada. Osim toga, nema mnogo drugog nameštaja – samo noćni stočić i veliki orman pored prozora, i jedan i drugi ispucali i izbleđeli. Jedini lični predmet koji vidim je Biblija kralja Džejmsa na noćnom stočiću, kojoj su korice sasvim izlizane i čije su stranice raskupusane.

Dok se moj samarićanin bori sa zaglavljanim prozorom, ja stajem pored njega i na trenutak mi se sve druge misli gube iz glave. Okružuje nas gusta šuma, njene zelene krošnje ne preseca ni selo ni put. Bez onog kompasa, bez ljubaznosti ubice, nikada ne bih pronašao ovo mesto, a ipak ne mogu da se oslobodim osećaja kako sam namamljen u zamku. Na kraju krajeva, zašto bi ubio Anu, a poštedeo mene, ako iza toga ne stoji neki veći plan? Šta taj đavo želi od mene što nije mogao da uzme u šumi?

Moj pratilac silovito zatvara prozor, pokazuje fotelju pored prigušene vatre i pruža mi čist beli peškir iz komode, pa seda na ivicu kreveta i prekršta noge.

„Kreni iz početka, stari prijatelju“, kaže.

„Nema vremena“, govorim i stežem rukohvate fotelje. Odgovoriću ti na sva pitanja u dogledno vreme, ali najpre moramo da pozovemo policiju i pretražimo šumu! Ludak je na slobodi.“

Preleće pogledom preko mene, kao da se istina može pronaći u naborima moje isprljane odeće.

„Plašim se da ne možemo nikoga da pozovemo, ovde nema telefonske linije“, kaže i trlja vrat. „Ali možemo da pretražimo šumu i da pošaljemo slugu u selo ukoliko nešto pronađemo. Koliko će ti biti potrebno da se presvučeš? Moraćeš da nam pokažeš gde se to desilo.“

„Pa...“, motam peškir u rukama. „Teško je, bio sam dezorijentisan.“

„Onda mi daj opis“, kaže i podiže nogavicu pantalona i otkriva sivu čarapu na gležnju. „Kako je ubica izgledao?“

„Nisam mu video lice, nosio je teški crni kaput.“

„A ta Ana?“

„I ona je nosila crnu odeću“, govorim, a vrelina mi se podiže u obraze dok shvatam da su ovo sve informacije kojima raspolazem. „Ja... pa, znam samo kako se zove.“

„Oprosti, Sebastijane, pretpostavio sam da ti je ona prijateljica.“

„Ne...“, zamuckujem. „Mislim, možda. Ne mogu da budem siguran.“

Moj samarićanin spušta ruke da mu vise između kolena i naginje se prema meni sa zbunjenim osmehom. „Čini mi se da mi je nešto promaklo. Kako možeš znati njeno ime, ali ne biti siguran...“

„Izgubio sam pamćenje, dođavola“, prekidam ga, a moje priznanje uz težak, tup udarac pada na pod između nas. „Ne mogu da se setim ni svog imena, a kamoli imena prijatelja.“

Sumnja mu se nadima u očima. Ne mogu da mu zamerim; čak i meni samom ovo zvuči besmisleno.

„Moje pamćenje nema nikakve veze sa onim što sam video“, navaljujem, grčevito se držeći za dronjke svoje pouzdanosti. „Video sam kako neko progoni neku ženu, vrištala je, a onda ju je pucanj iz pištolja ućutkao. Moramo da pretražimo šumu!“

„Razumem“, zastaje, pa sklanja končić sa nogavice. Njegove sledeće reči su poput pažljivo odabраних, i još pažljivije ponuđenih darova.

„Postoji li šansa da su ljudi koje si video bili ljubavnici? Da nisu igrali neku igru u šumi, možda? Možda je zvuk koji si čuo bio pucanje grane, ili možda zvuk startnog pištolja.“

„Ne, ne, dozivala je u pomoć, plašila se“, govorim, a nemir me tera da iskočim iz fotelje i oborim prljavi peškir na pod.

„Naravno, naravno“, odvraća utešno i gleda me kako nemirno koraćam. „Verujem ti, dragi prijatelju, ali policija je vrlo precizna kada je ovako nešto u pitanju i silno voli kada može one plemenitijeg roda da izvrigne ruglu zbog budalastog ponašanja.“

Gledam ga bespomoćno daveći se u moru banalnosti.

„Njen ubica dao mi je ovo“, kažem, iznenada se setivši kompasa, koji vadim iz džepa. Umazan je blatom, zbog čega moram da ga obrišem

rukavom. „Na donjoj strani su ugravirana slova“, govorim i pokazujem ih drhtavim prstom.

Skupljenim očima gleda kompas i pažljivo ga okreće u ruci.

„S. B.“, izgovori polako i gleda me.

„Da!“

„Sebastijan Bel.“ Zastaje i odmerava moju zbunjenost. „To je tvoje ime, Sebastijane. Ovo su tvoji inicijali. Ovo je *tvoj* kompas.“

Otvaram i zatvaram usta, ne uspevam da pustim glas.

„Mora da sam ga izgubio“, kažem naposletku. „Možda ga je ubica uzeo.“

„Možda“, klima glavom.

Njegova ljubaznost sasvim mi izbija vazduh iz pluća. Misli da sam poludela pijana budala koja je provela noć u šumi i vratila se buncajući nepovezano. Ali, umesto da se ljuti, on me žali. To je najgore. Gnev je čvrst, ima težinu. Možete pesnicom da udarate u njega. Sažaljenje je magla u kojoj se čovek gubi.

Spuštam se u fotelju i pokrивam glavu rukama. Ubica je na slobodi, a ja ne mogu da ubedim svog pratioca da opasnost postoji.

Ubica koji ti je pokazao kako da dođeš kući?

„Znam šta sam video“, izgovorim.

Ne znaš čak ni ko si.

„Siguran sam da je tako“, kaže moj pratilac, ne shvatajući prirodu mog protesta.

Zurim uprazno i razmišljam o ženi po imenu Ana koja leži mrtva u šumi.

„Vidi, odmori se“, govori i ustaje. „Ja ću se raspitati po kući, da vidim da nije neko nestao. Možda ću nešto saznati.“

Njegov ton je pomirljiv, trezven. I ma koliko da je bio ljubazan prema meni, uveren sam da mu sumnja neće dozvoliti da uradi nešto konkretno. Nakon što se vrata za njim zatvore, postaviće poneko mlako pitanje osoblju, dok Ana leži napuštena.

„Video sam kako ubijaju ženu“, kažem i ustajem umorno. „Ženu kojoj je trebalo da pomognem, i ako budem morao da pretražim svaki centimetar šume da to dokažem, onda ću to i uraditi.“

Na sekundu me gleda u oči, njegov skepticizam se koleba suočen sa snagom mog uverenja.

„Odakle ćeš krenuti?“, pita. „Hiljade je jutara šume, a ti si se, pored svih dobrih namera, jedva popeo stepenicama. Ana je, ma ko ona bila, već mrtva, a njen ubica je pobegao. Daj mi jedan sat da okupim ljude za pretragu šume i malo se raspitam. Neko u ovoj kući mora da zna ko je ona i kuda je otišla. Pronaći ćemo je, dajem ti reč, ali moramo to uraditi na pravi način.“

Steže mi rame.

„Možeš li se strpeti koliko tražim? Jedan sat, molim te.“

Prigovori me guše, ali u pravu je. Moram da se odmorim, da povratim snagu, i ma koliku krivicu da osećam zbog Anine smrti, ne želim sam da zalazim u šumu. I prvi put sam jedva iz nje izašao.

Pokoravam se krotkim klimanjem glavom.

„Hvala, Sebastijane“, kaže. „Kada ti je napunjena, okupaj se. Ja ću poslati po lekara i zamoliti mog sobara da ti donese odeću. Odmori se, videćemo se u salonu u vreme ručka.“

Trebalo bi da ga pitam kakvo je ovo mesto pre nego što ode, da ga pitam zašto sam ovde, ali želim da on što pre počne da postavlja pitanja da bismo mogli da nastavimo sa potragom. Čini se da je samo jedno pitanje sada važno, i dok sam ja pronašao odgovarajuće reči, on je već otvorio vrata.

„Imam li nekog od porodice u ovoj kući?“, pitam ga. „Nekoga ko možda brine za mene?“

Gleda me preko ramena, oprezno i saosećajno.

„Ti si neženja, stari moj. Nemaš nikoga od porodice osim jedne ćaknute tetke koja čvrsto u ruci drži uzice tvoje kese. Imaš prijatelje, naravno, mene između ostalih, ali ma ko da je Ana, nikada mi je nisi spominjao. Istini za volju, sve do danas, nikada te nisam čuo da izgovaraš to ime.“

Postiđeno okreće leđa mom razočaranju i nestaje u hladnom hodniku, a vatra nesigurno treperi dok se vrata zatvaraju za njim.

Iskačem iz fotelje i, pre nego što se promaja raziđe, otvaram fioke noćnog stočića i tražim među svojim stvarima neki Anin trag, bilo šta što će mi dokazati da ona nije proizvod teturavog uma. Nažalost, soba

ostaje zapanjujuće nema. Osim novčanika u kom se nalazi nekoliko funti, jedina lična stvar koju pronalazim jeste zlatnim reljefom ukrašena pozivnica sa spiskom zvanica na prednjoj strani i porukom na zadnjoj strani ispisanom otmenim rukopisom.

Lord i ledi Hardkasl mole vas da im učinite čast i dođete na bal pod maskama kojim proslavljaju povratak svoje ćerke, Ivlin, iz Pariza. Proslava će se održati u kući Blekhit drugog vikenda meseca septembra. Zbog udaljenosti i osamljenosti kuće, svim našim gostima obezbedićemo prevoz od Aberlija, obližnjeg sela, do kuće.

Poziv je upućen doktoru Sebastijanu Belu, a meni je potrebno nekoliko trenutaka da prepoznam da je to moje ime. Moj samarićanin ga je ranije spomenuo, ali mnogo me više uznemirava pogled na to ime na papiru, zajedno sa titulom koja obeležava moju profesiju. Ne osećam se kao Sebastijan, i nikako se ne osećam kao lekar.

Usne mi se šire u zajedljiv osmeh.

Pitam se koliko će mi pacijenata ostati odano nakon što im pridem držeći stetoskop naopako.

Vraćam pozivnicu nazad u fioku i pažnju posvećujem Bibliji na noćnom stočiću i listam često listane stranice. Vidim podvučene pasuse i crvenim mastilom zaokružene nasumične reči, premda ni za živu glavu ne mogu da dokučim njihov značaj. Nadao sam se da ću unutra naći neki zapis ili pismo, ali u Bibliji nema nikakve nove mudrosti. Stežem je obema rukama i pokušavam nespretno da se molim u nadi da ću razgoreti veru koju mora da sam nekada imao, ali čitav pokušaj deluje mi budalasto. I vera me je, zajedno sa svim ostalim, napustila.

Zatim prilazim ormanu i, premda mi džepovi moje odeće ne otkrivaju ništa, u njemu pronalazim veliku putnu škrinju zakopanu ispod gomile ćebadi. Prelepa je, izlizana koža obmotana je potamnelim gvozdenim trakama, a teška kopča štiti njen sadržaj od radoznalih očiju. U providnom džepiću stoji ispisana adresa u Londonu – pretpostavljam moja, ali mi ona ne budi nikakvo sećanje.

Skidam sako i izvlačim škrinju na gole podne daske, a njen sadržaj zvecka sa svakim trzajem. Otima mi se uzdah uzbuđenja dok pritisкам kopču, ali se on pretvara u jauk kad shvatim da je prokletinja